

[Bauusgaard.]

skulle gribe ind på et tidspunkt, da alle forhandlingsmuligheder endnu ikke var udtømt.

Det ærede medlem stillede forslag om at henvide pressens forhold til ny kommissionsbehandling. Den tanke er mig i og for sig ikke fremmed. Men der er noget, der ligger mig meget stærkt på sinde, og det er, at man ikke giver pressen en særstilling, som — om jeg må sige det på den måde — den ene af parterne i pressens område kan tage sig betalt for. Derfor er det et spørgsmål, om det vil være til gavn for pressen og dens forhold i det hele taget, om vi allerede nu fører denne sag frem til en speciel afgørelse. Men som jeg sagde i mit første indlæg, har det for mig meget stor betydning, at man er særdeles klar over, at pressen indtager en særlig stilling, og at der her — som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen meget rigtigt sagde — ikke er tale om en livsvigtig sag. Der er tale om noget grundlovs-mæssigt, at sikre ytringsfriheden.

Må jeg over for det ærede medlem hr. Thisted Knudsen citere en udtalelse fra en tidligere behandling af pressens forhold. Den findes i folketingets forhandlinger 1949-50, sp. 2044. Da udtalte det ærede medlem hr. Harald Nielsen som ordfører for venstre:

„Det siger sig selv, at et gammelt demokratisk parti som venstre er enigt i, at ytringsfriheden er noget fundamentalt vigtigt i et folkestyret samfund. Også vi mener, at det, der skete i 1947, ikke bør kunne gentage sig, men på den anden side er vi også af den opfattelse, at den frivillige ordning altid er at foretrække fremfor en tvangsordning.“

Det synes jeg det ærede medlem hr. Thisted Knudsen skulle skrive sig bag øret i spørgsmålet om statsministerens indgreb, at den frivillige ordning altid er at foretrække, så længe der er en forhandlingsmulighed for parterne, og så synes jeg ikke, de ærede medlemmer hr. Poul Sørensen og hr. Thisted Knudsen skulle spille slet så stærkt med musklerne — hvis jeg må sige det på den måde — jeg synes ikke, staturen rigtig er til det.

Alfred Jensen: Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen hævder, at jeg skulle have sagt 35 pct., hvor jeg burde have sagt 75 pct.

Hvis det er tilfældet, beklager jeg det meget, så giver jeg tinget og det ærede medlem en uforbeholden undskyldning, for jeg ved udmærket, at det er 75 pct.

Jeg er i og for sig ikke utilfreds med, at det ærede medlem har opdaget min fejltagelse, for det giver mig anledning til at gøre et par bemærkninger om denne 75 pct.-regel. Det er der jo også anledning til, fordi det er blevet insinueret, at jeg mente, at det var for høj en procent her, medens man andre steder havde højere stemmeprocent ved deltagelse i afstemning. Jeg har den opfattelse, at afgørelser af den art, der her er tale om, bør træffes af så mange som muligt, og jeg så helst, at der var 100 pct. deltagelse i afstemningerne, når overenskomstforslag eller mæglingsforslag var til behandling. Men det er der forskellige ting der forhindrer, bl. a. den korte frist, der er mellem forslaget fremsættelse og svarets afgivelse. Samtlige fagforeninger har vanskeligheder ved at skaffe sig lokaler og har dermed også vanskeligt ved at få medlemmerne orienteret om forslaget og få dem kaldt sammen.

Dernæst vil jeg tro, at den omstændighed, at kompetente forsamlinger kan supplere stemmeprocenten op til 75, medfører, at man ikke alle steder er så interesseret i, at stemmeprocenten når op over de 75. Jeg vil tro, at der er steder, hvor man ser stort på, om deltagelsen i drøftelsen og afgørelsen er så stor som overhovedet muligt. Der, hvor jeg har været med, er jeg gået ind for, at vi sendte kort ud til samtlige medlemmer og gjorde dem opmærksom på, hvad der skulle til behandling; det viste sig, at når vi gjorde det, var fremmødet langt, langt større. Det, jeg ønsker, er i og for sig, at afgørelsen ude blandt arbejderne træffes af så mange som muligt. Jeg kan ikke se, at man, når man har bestemmelser af denne art, animerer medlemmerne til at møde frem og stemme eller animerer de enkelte forbundsledelser til at gøre, hvad de kan for at få så mange som muligt til at møde frem og stemme. Det, jeg vendte mig imod, var ikke, at 75 pct. deltog i afstemningen, men at kompetente forsamlinger fik mulighed for at omstøde det, et flertal af de medlemmer, der deltog i afstemningen, havde givet udtryk for. Det forekommer mig ikke at være rimeligt, og